

Sygn. akt **IV Ka 1047/14**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 r.

**Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy** w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Adam Sygit

SO Piotr Kupcewicz (sprawozdawca)

Protokolant Mateusz Pokora

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 12 stycznia 2015 r.

sprawy **D. S.** s. H. i A. ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 178 a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu

z dnia 18 września 2014 roku - sygn. akt II K 23/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 120,00 (sto dwadzieścia) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

sygn. akt IV K 1047/14

## UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że w dniu 24 października 2013 roku około godziny 15:30 w miejscowości B., będąc w stanie nietrzeźwości (0,65 mg/l) prowadził pojazd mechaniczny – samochód marki N. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym powodując kolizję drogową, przy czym był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 27 września 2013 roku (II K 500/13) i działał w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo tym wyrokiem obowiązującego od 05 października 2013 roku do 05 października 2015 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

Wyrokiem z dnia 18 września 2014 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II K 23/14, Sąd Rejonowy w Świeciu oskarżonego D. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres

3 lat; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie.

Z wyrokiem nie zgodził się oskarżony, którego obrońca w apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego, zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, podczas gdy stopień winy oskarżonego, cele zapobiegawcze i wychowawcze, właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Obrońca nie sformułował w apelacji jej wniosku, z jej treści wynika jednak, iż wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Skarżący nietrafnie podnosi, iż wymierzona mu przez Sąd I instancji kara 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jest rażąco niewspółmierna. Należy wskazać, iż kara rażąco niewspółmierna to taka, która jawi się jako ewidentnie niesprawiedliwa przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia. Owa niewspółmierność może wynikać w szczególności z faktu przecenienia lub niedocenienia przez sąd zachodzących w sprawie okoliczności łagodzących lub obciążających albo też całkowitego pominięcia okoliczności istotnych z punktu widzenia wymiaru kary.

W ocenie Sądu Odwoławczego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe i odzwierciedlają faktyczny przebieg zdarzenia oraz okoliczności istotne w danej sprawie. Przyjęta kwalifikacja prawna czynu również jest prawidłowa.

Uzasadniając rozstrzygnięcie w zakresie dotyczącym kary Sąd I instancji odniósł się w wystarczającym stopniu do wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy w motywacyjnej części wyroku wskazał między innymi, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą żadne „szczególnie uzasadnione wypadki”, o których mowa jest w treści przepisu art. 69 § 4 k.k., który zdaje się zupełnie pomijać skarżący. Tymczasem ustawodawca wprost stwierdza, że wobec sprawców przestępstw m.in. z art. 178a § 4 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Oczywiście nie sposób uznać, by wykładnia przepisu art. 69 § 4 k.k. mogła być dokonywana w oderwaniu od wyrażonej w art. 58 § 1 k.k. zasady, iż bezwzględna kara pozbawienia wolności musi być traktowana jako ultima ratio, tzn. jako ostateczność, w sytuacji gdy żadne inne środki nie są w stanie spełnić celów kary. Nie byłoby bowiem racjonalne uznanie, iż mimo pozytywnej prognozy kryminologicznej konieczne jest zastosowanie wobec oskarżonego środka izolacyjnego. Zdaniem Sądu Odwoławczego art. 69 § 4 k.k. należy odczytywać jako nakaz szczególnie wnikliwej analizy wszystkich okoliczności przemawiających za warunkowym zawieszeniem kary lub przeciwko niemu, a co za tym idzie konieczność możliwie najbardziej obiektywnej oceny postawy sprawcy i jego właściwości oraz warunków osobistych, bez obdarzania go nadmiernym kredytem zaufania. Nie można jednak uznać, iż art. 69 § 4 k.k. wyłącza stosowanie art. 58 § 1 k.k., zawierającego jedną z fundamentalnych zasad wymiaru kary. Tym samym sam fakt popełnienia przez oskarżonego kolejnego przestępstwa umyślnego nie może jeszcze być podstawą do uznania oskarżonego za sprawcę niepoprawnego, wobec którego niezbędna jest resocjalizacja w warunkach zamkniętego zakładu karnego.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy uznać jednak należało, że całkowicie zasadnie sąd meriti nie znalazł podstaw do zastosowania dobrodziejstwa z art. 69 § 1 k.k. do oskarżonego. Oskarżony dopuścił się przedmiotowego przestępstwa niespełna miesiąc po wcześniejszym skazaniu za takie samo przestępstwo, nie tylko łamiąc ogólny zakaz prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości, ale i orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Słusznie sąd meriti uznał, że było to okazanie rażącego lekceważenia porządku prawnego i poprzedniego wyroku. Sam oskarżony swym postępowaniem wykazał, że orzeczenie wobec niego kary nieizolacyjnej nie odniosło wobec niego pożądanego wychowawczego skutku, nie powstrzymało go od popełnienia takiego czynu w przyszłości. Z drugiej strony, jak znaczny ładunek społecznej szkodliwości taki czyn potencjalnie zawiera świadczy

to, iż kierując w stanie nietrzeźwości, oskarżony doprowadził do kolizji drogowej z innym pojazdem i tylko szczęściu zawdzięczać należy, że nie pociągnęło to zachowanie skutków jeszcze cięższych.

Obrońca w uzasadnieniu apelacji wskazuje na okoliczności, które w jego ocenie przemawiają za możliwością przyjęcia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadniającej warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd I instancji również je miał na uwadze, słusznie jednak stwierdzając, że nie można ich przeceniać. To, że oskarżony przyznał się do winy i okazał skruchę, jakkolwiek zasługuje na akceptację, to jednak nie może szczególnie być podkreślane zważywszy, że został on zatrzymany bezpośrednio po zdarzeniu i nawet bez jego przyznania się do winy okoliczności jego czynu, wynikające z innych dowodów, nie budziły wątpliwości. Skrucha w takim przypadku jest naturalną reakcją sprawcy, zdającego sobie sprawę z prawnych konsekwencji swego zachowania. Oskarżony i przed popełnieniem tego przestępstwa prowadził gospodarstwo rolne, miał obowiązek płacić rentę alimentacyjną, nie są to więc okoliczności, tym bardziej o szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisu art. 69 § 4 k.k., mogące przemawiać za pozytywną prognozą kryminologiczną wobec oskarżonego. Nie jest nią również ewentualne leczenie odwykowe, które miał podjąć oskarżony. Działał on w pełni zachowanej poczytalności, doskonale zdając sobie sprawę z działania alkoholu i zakazów dotyczących możliwości prowadzenia przez niego pojazdu. Jego uzależnienie nie miało żadnego wpływu na to, że dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Nawet jeśli właśnie na skutek zdarzenia będącego przedmiotem postępowania podjął decyzję o leczeniu, to należy uznać, że jest to tylko pozytywny, porządkany skutek rozstrzygnięcia sądu, również w zakresie orzeczonej kary.

Mając na uwadze przytoczoną wyżej argumentację, jak również dalsze argumenty, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), sąd okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzeczone po myśli art. 636 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednol. Dz. U. Nr 49/83, poz. 223 ze zm.), uznając, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia owych kosztów.